

at begge disse Punkter, baade Summens Størrelse og dens Varighed, bør være Genstand for en grundig Overvejelse.

Jeg har endnu tilbage Lovforslagets § 32 eller, som det i Folketinget er blevet, § 33. Der indeholdes deri Bestemmelser om den kommunale Skat, dels i København og dels i de øvrige Kommuner. Man har i § 32 — jeg holder mig til Regeringsforslaget — knyttet det Skattebeløb, der fremtidig kan udskrives i Landets øvrige Kommuner, til det Beløb, der har hvilet paa Kommunen i Aarene 1900—1902. For Københavns Vedkommende har man fastsat Grænsen til 2 pCt., hvad der svarer til de 3 pCt., som nu haves. For at overskride disse Beløb i Sogne- og Købstadkommunerne skal der være kvalificeret Majoritet. Det gaar mig som den sidste ærede Taler, at jeg langt foretrækker den Beskyttelse, der findes i Regeringens Forslag, fremfor dette, som Folketinget senere har indsat. Begge Forslag forstaaer jeg saaledes, at man har ment, at naar man i Staten gaar til en hel Omvæltning af Befolkningens Skatteforhold, skylder man Befolkningen at sætte en Begrænsning omkring i Kommunerne, for at ikke disse paa samme Tid, som Staten indfører en ny Beskatning, skal kunne gaa til en højere Beskatning af Befolkningen end hidtil. Det synes jeg, er ganske rigtigt, jeg tror, at Staten som Stat skylder Befolkningen, at den varetager, hvorledes Beskatningen er Landet over, ogsaa i kommunal Henseende. Derfor har Staten aldrig givet Kommunerne Frihed til at beskatte, som de lystede, den har altid sagt, at de kun maa bruge de og de Skatter. Derfor synes jeg ogsaa, det er ganske naturligt, om Staten i sin egen Interesse, naar den indfører en ny Indkomst- og Formueskat, sørger for, at den ikke bliver saa utaaelig for Befolkningen, at der med Rette opstaar Misfornøjelse med den ny Statskat. Jeg ønsker altsaa meget, at der for Byernes og Sognenes Vedkommende sættes en Begrænsning, og at man ogsaa i København beholder den Begrænsning, man hidtil har haft. Jeg vil haabe, at Sagen, set i den Belysning, vil finde Tilslutning i dette Ting. Thi det, der her er Tale om, er ikke nogen Omvæltning eller Indgriben i Kommunerne selvstyre. Der er kun Tale om, at vi paa det Tidspunkt, hvor vi nu befinde os, og hvor ny Skatter paalægges, tage visse Garantier. Om de ogsaa senere skulle bevares eller ej, kunne vi senere overveje, men paa det nuværende Tidspunkt vil det være naturligt at sætte en Begrænsning.

Jeg vil, meget anbefale, at man paa dette Punkt følger Regeringens Forslag i det § 32, baade hvad angaar de øvrige Kommuner og ogsaa for Københavns Vedkommende, hvor man lader det blive ved den Begrænsning, som hidtil har været gældende. Jeg er ikke blind for, at det i visse Maader kan være byrdefuldt for Københavns Kommune at holde denne Begrænsning. Jeg kan vel forstaa, at der senere kan blive Tale om at søge den forandret, men jeg kan ikke forstaa, at man i dette Øjeblik fra Kommunens Side gør Krav paa en saadan Indrømmelse. Der forandres ved Regeringens Forslag intet i den hidtilværende kommunale Frihed. Der siges kun, at paa dette Tidspunkt, hvor Københavns Befolkning skal bære en ny Byrde til Staten, skal Kommunen ikke have Ret til samtidig at sætte sin Skat op over, hvad den hidtil har været. Og ogsaa i andre Kommuner kendes en Begrænsning i den egentlige kommunale Selvstændighed, idet der udkræves Samtykke fra højere Autoriteter til at gaa over de og de Grænser. Og saaledes har det ogsaa været i København paa dette Omraade, idet der udkræves Lovgivningsmagts Samtykke for at gaa højere op med Skatten end oprindeligt bestemt. Denne Bestemmelse har man hidtil fundet nødvendig, og jeg finder ogsaa, at det er nødvendigt paa dette Tidspunkt at værne derom. Jeg skal intet have imod, at man ad Aare, om 2—3 Aar, naar man har set, hvorledes Skatten virker, kommer til Rigsdagen og siger: Lad os faa en anden Frihed end hidtil; men i dette Øjeblik at kræve det, forekommer mig urigtigt og uheldigt.

Hvorledes man ellers vil komme ud over det med fælles Ligning af den kommunale Skat og Statsskatten, kan være tvivlsomt. Men jeg skal endnu nævne Ønskeligheden af, at man for Københavns Kommune kunde finde en Vej, ad hvilken man til Basis for Skatteligningen her i Byen kunde bruge den samme Skala, som indføres i Forslaget om Indkomstskat til Staten § 1. Man kunde maaske gøre det med et lille moderat Tillæg, men selv om man gør det, vil jeg haabe, at man sætter en saadan Begrænsning ind, at man ikke kommer ud over det, som man hidtil har været berettiget til at paaligne Borgerne her i Byen. Man kommer nok ud over, hvorledes man skal stille sig med Hensyn til en tilsvarende Forandring i den gældende kommunale Valglov. Den bør der ikke her røres ved lige saa lidt som ved de kommunale Skatteforhold. — Til